

ΣΚΙΡΩΝΙΣ

Τὸ Μεγάλο ποθῶ, τὸ Μεγάλο,
 κ' εἶμαι ἄξιός ἐγὼ ἔραστής του,
 τὸ νοῶ. Ὅμως πόσο ψηλὰ βρίσκεται τὸ Μεγάλο!
 Ὑψώνομαι — ἡ φαντασία μου μὲ βοηθάει —
 καὶ φτάνω, νά με στὸν Ὀλυμπο τῆς φαντασίας.
 Τώρα τὴν Ἀθηνᾶ μου λείπει ν' ἀποχτήσω
 καὶ νά την, ἔρχεται πρὸς ἐμένα,
 μ' ἀνοίγει ἀγκάλη, ὄρμῳ,
 οἴμοι! Ὁ Ὀλυμπός μου εἶνε ἡ Σκιρωνίς,
 Σκίρων γίνεται μου τὸ Μεγάλο
 καὶ κάτω μὲ προσμένει ἡ Χελώνη.

ΣΤΑΘΗΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ Η ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Σ' ὄλο τὸν κύκλο τῆς νιτσεικῆς ἰδεολογίας, τὸ μόνο νόημα ποῦ κλείει ἀξίαν ἀπειροῦ εἶναι ἡ ἰδέα τοῦ Χρόνου.

Μὲ τὴ σειρά ὁ Νίτσε ἐξέτασε, ἔκρινε καὶ καταδίκασε ὅλα τὰ ἀπόλυτα νοήματα: τὸ «καθαυτὸ πρᾶγμα» τὸν «κόσμον» — Ἀλήθεια — τὸν «Δημιουργὸ» τὸν «Σκοπὸ» τὸν «τελικὸν ὄρο» τὸ «εἶναι». Κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸ Χῶρο, ἢ μᾶλλον τὸν Κόσμο, ὡς ἐκδήλωση δύναμης, παραδέχτηκε περιορισμένο καὶ ὄχι ἄπειρο, ἀπὸ ἀνάγκη τοῦ Λογισμοῦ.

Καὶ ἔτσι, ἀφοῦ σύντομα ἀναλυθῆ ἡ ὑπόθεση τοῦ Αἰωνίου Γυρισμοῦ, ποῦ στὴ διάνοια τοῦ Δημιουργοῦ τῆς ἐσκόπευε νὰ στηρίξῃ καὶ νὰ στέψῃ ὄλο τὸ ἠθικοφιλοσοφικὸ του ἔργο, θὰ εἶχε κάποια σημασία νὰ ἐξεταστῇ ἂν ἡ ἀντίληψη τοῦ χρόνου, κατὰ τὴν ἰδεολογία τοῦ Νίτσε, ἔχει πραγματικὴ λογικὴν ὑπόσταση ἢ βρίσκεται σὲ αὐθαίρετη διαφωνία μὲ τὰ ἄλλα νοήματα τῆς ἰδεολογίας. Τόσο περισσότερο λοιπὸν ἡ ἀνάλυση τῆς ἰδέας τοῦ Χρόνου φαίνεται σκόπιμη, ὅσο στὴν ἰδέα αὐτῇ, περίπου ἀποκλειστικά, θεμελιώνεται τὸ τολμηρὸ πύργωμα τῆς θεωρίας δολόκληρης.

Α

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

1. Δὲν πρόκειται βέβαια γιὰ μιὰ θεωρία ἐμπειρικὰ ἀποδείξιμη. Κι' ὁ Νίτσε ὁ ἴδιος, ποῦ ἐσκέφθηκε μιὰ στιγμή νὰ ζητήξῃ ἐπιστημονικὴ βάση